
IX. Démonok között

9.1 Az ördög útja

„Az Isten és az Ördög természetüknél fogva bennünk rejlenek. Rajtunk múlik, hogy a jó vagy a rossz felé vezető utat választjuk. Nos, ebben mi döntünk.”

Ronnie James Dio

Tizenhárom éves voltam, amikor a helyi egyházközség által szervezett foglalkozásokon vettem részt. Nagyon nem rajongtam a dologért, mert a zene és a gitározás iránti lelkesedésem akkoriban kezdett egyre magasabbra szállni. A hajam a vállamig ért, zeneiskolába jártam, jellemzően a nyolcvanas évek rockzenéit hallgattam és e zenekarok pólóit hordtam a jelvényeikkel kitűzött farmerkabátom alatt. Egyik alkalommal a lelkész nőnek másutt akadt dolga, ezért a foglalkozást egy fiatal lelkész tartotta. A tinikből álló csoport akkor találkozott vele először. Mondanom sem kell, hogy engem egyből kiszúrt. Hosszasan beszélt nekünk a gonoszról, ördögökről, démonokról és persze Jézusról. Érdekesnek találtam a diskurzust - bár főleg ő beszélt - egészen addig a pontig, amíg tekintete rám nem szegeződött és tudomásomra nem hozta aggodalmát, amely szerint én az ördög befolyása alatt állok.

Az elmúlt fél évszázad sok *rendőrtisztet* kényszerített arra, hogy tanulmányozza az *okkultizmust, a kultuszok és a rituális erőszak világát*. Az 1970-es és 1980-as évek során számos olyan panasszal és telefonhívással kellett megküzdeniük, amelyek az ún. *„kultikus és rituális erőszak”* köré szerveződtek. Olyan történeteket kellett végighallgatniuk, amelyben valaki például a szomszéd tini

